

مرگ ۶ کارگر معدن زغال سنگ طزره، جنایت دولت و سرمایه‌داران

کشتار بی‌رحمانه کارگران در ایران ادامه دارد. در کشوری که کارگران از ابتدایی‌ترین حقوق، از داشتن تشکلهای مستقل محروم‌اند و بی‌رحمانه توسط سرمایه‌داران استثمار می‌شوند، کمتر روز و هفته‌ای بدون حوادث ناشی از کار و مرگ و مصدومیت کارگران می‌گذرد. شامگاه ۱۲ شهریور یکبار دیگر در معدن زغال سنگ طزره انفجار رخ داد و ۶ کارگر، بهروز افروز، قربانعلی کمال، حسین غزائیان، حمید ایزدی، ابوالفضل غنایی و محمد نعیمی صفت، جان خود را از دست دادند.

بر طبق گزارش‌های انتشار یافته حادثه انفجار در تونل رزمجای غربی معدن زغال سنگ طزره در شمال شرقی شهرستان دامغان، شب گذشته ۱۲ شهریورماه اتفاق افتاد. انفجار در عمق ۴۰۰ متری تونل ۷۰۰ متری این معدن، بر اثر تجمع گاز رخ داد.

یکی از کارگران گفت: ۲ نفر راننده لوکوموتیو که پایین در حال بار زدن زغال بودند و یک کارگر پای "بونکر" زیر کارگاه استخراج و سه نفر کارگر استخراج این معدن، زیر آوار ماندند.

این چندمین بار است که در این معدن، کارگران به قتل می‌رسند. سال ۹۸، پنج کارگر این معدن جان خود را از دست دادند. روز شنبه ۱۱ اردیبهشت ۱۴۰۰، ۲ کارگر، از کارگران پیمانکاری شرکت، دچار حادثه شدند و جان باختند. اما هیچ اقدامی در جهت ایمنی محیط کار صورت نگرفت و فاجعه دیگری رخ داد.

وضع در تمام معادن ایران بر همین منوال است. سرمایه‌داران که در پی کسب حداکثر سود هستند، حاضر به هزینه کردن برای ایمنی محیط کار نیستند و جان کارگر برای آن‌ها هیچ اهمیتی ندارد. دولت نیز حامی و پاسدار منافع آن‌هاست. از همین روست که ایران در میان کشورهای با بالاترین حوادث ناشی از کار، در اثر ناپیمنی محیط کار است.

بر طبق آمار رسمی، در هر روز لاقلاً ۵ تا ۶ کارگر در رشته‌های مختلف صنعت و خدمات جان خود را از دست می‌دهند. معاون پزشکی و آزمایشگاهی سازمان پزشکی کشور، آمار تلفات ناشی از حوادث کار در سال ۱۴۰۱ را ۱۹۰۰ کارگر اعلام کرد. به گفته معاون روابط کار و وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی سالانه حدود ۱۳ هزار حادثه ناشی از کار در کشور رخ می‌دهد.

آنچه که منابع رسمی دولتی می‌گویند، البته تمام واقعیت را منعکس نمی‌کند. اگر امراض و بیماری‌هایی که هر سال به مرگ کارگران منتهی می‌شود نیز، در نظر گرفته شود، آمار این کشتار کارگران در هر سال به هزاران خواهد رسید.

مسبب تمام کشتار و مصدوم سازی کارگران، دولت و سرمایه‌داران‌اند. این نظم سرمایه‌داری است که این‌همه فاجعه برای کارگران به بار می‌آورد. کارگران بدون متشکل شدن، بدون داشتن تشکلهای مستقل، بدون آزادی نمی‌توانند حتی جلو این فجایع را بگیرند. راه نجات برای کارگران در کشوری که آن‌ها را از ابتدایی‌ترین حقوق انسانی و کارگری محروم کرده است، سرنگونی نظم ارتجاعی حاکم بر ایران است. برای سرنگونی این نظام ستمگر و دشمن کارگر، متشکل شویم و به اعتصابات سراسری روی آوریم.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی- برقرار باد حکومت شورایی

نابود باد نظام سرمایه‌داری

زنده‌باد آزادی- زنده‌باد سوسیالیسم

سازمان فدائیان (اقلیت)

۱۳ شهریور ۱۴۰۲

کار، نان، آزادی- حکومت شورایی